

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Le Petitmaître d'Ecole

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Le Petitmaître d'Ecole", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 266. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich05-shoot-workid74515/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Le Petitmaitre d'Ecole

Der var en smuk Egn, blandt saamange flere her i Jylland, hvor jeg i mine yngre Dage en tidlang færdedes. – Jeg var dengang, som jeg er endnu, meget for at røre mig, og see mig om; saa paa Herregaarde, saa i Bøndergaarde; snakke med baade paa jydsk og paa tydsk, baade paa dansk og paa fransk; og var jeg end ingen fuldkommen Parleur, saa parlerede jeg alligevel frisk væk. – I den Bye, hvor jeg havde mit Hovedkvarter, boede en Degn. Det er nu det samme, hvad han hedder; jeg benævner ham blot ved hans Embeds-, „Caractør,“ som Bonden siger. Denne Degn besad, foruden hans Embedsdygtighed, ogsaa udmærket Færdighed som Kleinsmed og Bøssemager, hvilken sidste Profession han drev med saameget større Forkjærlighed som han var Jæger med Liv og Sjæl. Da jeg var ligesaa, øvede vi denne Profession i Compagnie jevnlig efter Tid og Lejlighed. Og gaves disse Vilkaar saameget lettere, som han holdt en Skolefuldmægtig, just den, efter hvilken Fortællingen er betitlet.

„Petit“ uden Substantivet, passer egentlig ikke paa ham, eftersom han var en Karl paa sine tolv Kvarter; men han havde den Skavank at naar han stod paa det venstre Been maalte han kun 11 Kvarter. Dette havde en saadan Indvirkning paa hans Gang og Retning, at han ikke blev Musketteer, men idetsted Riset betroet. At vor Skolemester dandsede ret godt i Kraft af det gamle Ordsprog, det kræver intet videre Beviis, end at han ved saadan Lystighed næsten aldrig var af Gulvet. – At han var en udmærket Sanger mente han selv; men Tilhørerne delte ikke denne hans Mening, ligesaa lidt som den: at han skulde være det smukkeste Mandfolk i hele Sognet. Derimod var man ganske enig i at han var det nysgjerrigste. Man tog fejl, thi han var alene vidclysten; og denne Lyst omfattede al menneskelig Vidskab her blot eet Exempel: Hans Principal og jeg kom en Foraarsaften hjem fra Træk med nogle Vildænder. Han besaa og fornøjede sig over Fangsten. „Jeg gad dog vide, om jeg ikke ogsaa kunde smakte

Le Petitmaître d'École

Illustrationerne vises ikke
af hensyn til rettighederne.

saadanne Fugle!" siger han. „Du kan jo prøve det!" svarte Degnen. „Du maae faae min anden Bøsse imorgenaften. Jeg skal selv lade den til dig." Det blev meger gunstigt optaget.

Det var i Sidstringen af en Tøsvinter, da vi tre drabelige Jægere uddroge til et godt Trækkested, og afsatte os i passende Afstand med Ryggen til et Gjærde, Vandet foran os. Det var just paa den Aarstid, at Ræven "roller," og af og til udtriller sine skingrende Serenader. Ved en saadan Elskers første Rullade raabte vor Skolefuldmægtig: „Jøsses! hvad var det?" „Tys! hold Kjæft!" svarede Principalen. – Nok en Trille, og, efter Pauser, flere. Ved enhver af dem rykkede den vordende Skolemester nærmere hen til Degnen. Han blev ærgerlig over denne Forstyrrelse af Jagten, og brød op til Hjemgang. Paa denne lod Mikkel videre sin behagelige Stemme høre, og den Ujagtkyndige spurgte bestandig i Forbauselse: „I hvem er da det?" – „Aah!" fik han endelig til Svar, „det er den afdøde Landinspecteur, som har uretfærdigt udskiftet Markerne. Han føres en vis Nat op af Helvede og herud af en eller anden Djævel. Hvergang de nu kommer over et Markeskjæl, kniber Djævlen ham med en gloende Tang: derfor er det han skriger." – Under Gangen hørte vi gjentaget det

St. St. Blicher

modbydelige Skrig; og hvergang hvidskede Substituten: „Nu kommer de igjen over et Markeskjæl.” – Saameget til foreløbig Antydning af den tolvkvartereers Ludimagisters indvortes Beskaffenhed.

Det var selvsamme Foraar, at Bonaparte stølte Kjernen af den spanske Hær herop i Danmark og rejste et fransk Gjærde bag ved dem, og satte Bernadotte til Gjærdevogter.

I Sognet, der havde temmelig Udstrækning og Folkemængde, blev indlagt et Compagnie af Zamora-Regimentet, med sin Captain og tvende Lieutenanter. Den første, en stærktbygget, bredskuldret Mand, havde et Ansigt, der ikke behøvede Skranumer, for at vise den prøvede, hærdede Krieger – jeg forestillede mig at see Cortez. Premierlieutenanten mindede om Pizarro; og siden, naar jeg i Aviserne læste om de fra hiint Tidspunkt og ligetil nu udføvede Grueligheder i Spanien, maatte jeg uvilkaarligt erindres om Morillo i Jylland, der ryktes mig at fungere som Bøddel i hans elendige Fædreland. – Secondlieutenanten, en lille, næsten spinkel Fyr, af et godmodigt Udseende, søgte især Omgang med mig, og da vi begge kunde taaleligt fransk, han dertil lidt dansk, og jeg lidt spansk, saa sladdrede vi vakkert sammen. Med Latinen, den han troede, skulde knytte Traaden, naar den brast i de andre Tvindinger, gik det sjokkende og homrende. Ikke enhver Rector skulde forstaae, at „Ospeso domum,” betydede „Værten i Huset” og „Filius regem” „en Kronprinds.” Nok om denne Babylonisme.

Bataillons-Commandøren var indkvarteret paa en Herregaard, hvor jeg ofte kom. Han var yngre, meget smukkere, og meget galantere end baade omtalte hans Captain og Premierlieutenant. Han talte temmelig færdig fransk, og havde dertil af sin Oppasser Asinjo lært en Slump danske Ord og Talemaader, allernæst henhørende til det Capitel om Kjerlighed, saasom: „søte Mund, dejlige Ojos (Øjne), en Marmorbryst,” o. s. v., hvormed han tiltalede de smukkeste Individer af det kvindelige Tyende. – Blandt dette befandt sig paa Gaarden en ualmindelig skøn Stuepige, til hvis Bestilling ogsaa hørte, at gjøre reent i Commandørens Værelse, hvorfra hun, efter et Par Dages Forløb, hos sin Frue, Gaardens Besidderinde, indstændig bad sig befriet. Bevilget. Da denne hendes Dydighed snart blev bekjendt dersteds, vandt hun naturligviis i hæderligt Omdømme. – Dog, hvad der mislykkedes Spanioleu, var en Franskmand forbeholdt.

En Dag var jeg i en nærliggende Søstad. Da kom agende paa en

Le Petitmaitre d'Ecole

Bondevogn en fransk Ingeniørofficer med en Sappeur bag. Hun var civil klædt, uden mindste militært Kjendemerke. Denne havde derimod baade Uniform, og saa ultratyrkisk et Skjæg, at man af hans Ansigt neppe saae den øverste Halvdeel. En Æreslegionsorden og en massiv Guldkjede prydede hans Vest, og nedenfor dinglode ditto Uhrkæder og Signet-Trophæer maaskee fra hans underjordiske Expeditioner; eller og fra overjordiske; han var reglementeret i Skabning, Holdning og Bevægelser, og hans levende Øjne lod ane søde Hemmeligheder.

Jeg glemte at fortælle, hvorledes den yndige Stuepige, strax efter hine ubehagelige Sovestueoptrin, var i Mindelighed bleven sin Tjeneste paa Gaarden ledig, og havde givet sig i en anden, og det var netop der hvor disse Franskmand tog ind.

Begge disse, hun, vor Skolesvend og jeg traf sammen i Forstuen. Sappeuren smilte til hende, saa hans Moustacher skred en Fingersbred høiere op om Næsen; og hun rødmede, saa Blodet gled hende ud over hele Ansigtet. „Aha!“ sagde Captainen til sin Landsmand, paa Fransk nemlig, „Du har smukke Bekjendtskaber ogsaa her, som jeg ser.“ – „Dem har jeg allevegne,“ fik han til muntert Svar. Han nikkede fortroligt til Pigen, og fjernede sig med sin Officier du genie. Ligesaa hurtigt forsvandt Hun, skjøndt Skolesubjectet vilde standse hende. Han og jeg vare altsaa under fire Øjne. „Hvad,“ siger jeg, „har Du med hende at bestille?“ – „Intet videre“ svarte han, „end at jeg synes ret godt om hende, og derfor hover jeg ikke, at denne lodne Franzos gaaer og smutter efter hende.“ – „Har han smutter før?“ spurgte jeg. – „Af og til i en fjorten Dages Tid,“ sagde han; „Jeg har hørt: at disse her paa Kejser Napolcons Befaling, efterseer alle Fjordene østerpaa Landet, for ved Indløbene at anlægge Batterier, til at holde Engelmændene ude.“ – „Godt! end Du! anlægger Du ogsaa Batterier her?“ – „Jeg er bleven Hovmester hos mit Sødskeudebarn Skipper Møller ude ved Aaen – men hvad var det, de to Franzoser sagde?“ – Jeg fortalte ham det. – „Aah! veed De hvad,“ tog han ved, „ville De ikke lære mig en Mundfuld fransk!“ – „Det bliver heller ikke meer end en lille Mundsmag,“ svarede jeg, „Naar du møder Een af dem, saa siger Du bon jour! Goddag! Og saa vil De nok spørge dig, hvem Du er; og det bedder paa fransk Je suis Petit maitre d'école.“ Ikke uden Vanskelighed fik jeg ham dette indpræntet. Da disse Messieurs just igjen viste sig, biede han ikke forlænge med at gjøre sin

St. St. Blicher

Sprogfærdighed gjældende. Herrerne loe og Sappuren sagde: *voilà un Petitmaître danois!* Leende gik de bort. „Det hovede de“ sagde min Lærling ret tilfreds, skaltrende sig med et Smil, der kunde sæt Diana i Fristelse. „Alligevel,“ lagde han med en ganske anden Mine til, „jeg saae gjerne, at de snart vilde skruppe af, for denné lodne Bjørn kunde maaskee sætte Susanne Skruer i Hovedet.“ – „Det var vel ikke umuligt,“ bifaldt jeg; „men saadan en kjon Karl som Du, kan vel nok stikke Bjørnen ud.“ – „Det kunde hænde sig,“ svarede han smidskende, „vi kunde sætte en Prøve.“ – „God Lykke! adieu, mon Petitmaître d'école!“

En ottedagstid derefter var jeg atter i Byen. Jeg saae hverken de franske Helte eller den kydske Susanne. Jeg spurgte om dem. „Fanden har taget dem alle Tre,“ svarede mig Værten, „det gjør mig ellers lidt ondt for Susse; det var saadan en flink og skikkelige Pige, og holdt de Næsvise tilside, lige til han med Gulduhrene fik hende forlokket. Hun bad sig rigtignok Forlov til at besøge en Søster, hun har i Vejle; men Franzoserne rejste samme Veje, og samme Formiddag, som hun gik om Morgenen. Hun lovede, at være her tilbage i Overgaars; men hun bliver borte.“ – Imidlertid kom vor Petitmaître og fortalte os: at han nu var bleven virkelig Skolemester. Han var altsaa avanceret til Grandmaître d'école. Derpaa spurgte han om Susanne. Jeg gjentog Værens Forklaring; jeg vidste vel, at han ikke vilde besvime derover, og ligesaalidt ved Selvmord foraarsage en saa hurtig Vacance i sit nys opnaaede Stormesterdønne. Det eneste Kjendemerke paa en lidt meer end dagligdags Sindstilstand, var at han rettede sig paa det ene lange Been, medens det korte svingede saa smaat frem og tilbage; hvorved han sagde: „jeg vilde dog gjerne gjort hende lykkelig – og nu *kænde* jeg – men i det Sted vil hun da hellere rende omkring med en udenlandsk Landstryger. Hun kunde have havt det en bitte Korn bedre hos mig. Ja – hvad skal vi sige? Det har nu været hende saaledes beskikket. – Jeg kan sagtens faae en Kone, hende foruden. – Gid Fanden – Gud forlade mig! havde taget den franske Abekat længe før!“

Jeg overlod den uheldige Elsker til hans videre Berragninger, og nogle Dage derefter fik jeg at bestille i Kolding. Paa Hjemrejsen derfra, da jeg er kommen ovenud af den lange Banke norden for Vejle, og gjør Holdt for at lade Hestene trække Veiret, faaer jeg slumpeviis Øje paa noget hvidt og rødt henne mellem de grønne

Le Petitmaitre d'Ecole

Buske, kun faa Favne fra Vejen. Jeg staaer af Vognen, nærmer mig forsigtigt, og – seer gjennem Løvhanget et Fruentimmer siddende ved en Træstamme, bøjet forover, begge Albuer paa Knæerne, begge Hænder under Kinderne, hvorved det halve Ansigt skjultes. Jeg stod selv som en Træstamme, og stirrede. Med eet rettede hun Overkroppen og Hovedet, slog Hænderne sammen, og strakte dem op over det; hendes Blik tog samme Retning. – Ak! det var Susanne – og det var dog *ikke* hende. Det havde engang været den yndige Pige; nu var den ungdomslivlige Farverne reent borte, som paa et af Tid og Skjedseløshed ilde medtaget Malerie, før det bliver restaureret. – Ak! før hende var ingen Restauration at haabe: en maanekklar Nathimnel pludselig understrøgen med døsig Riimtaage.

Jeg havde mine Betragtninger – i dem var intet af Maaneskin, men meget af Tudsmerke. Jeg traadte hen til hende. Hun foer op med Vildhed, og raabte: „Hvem er De? hvad vil De?” (Hun kjendte mig ikke). „Jeg er en Rejsende,” sagde jeg, „saae Dem sidde her saa ensomt. – Jeg rejser nordpaa – vil De med, har jeg Plads paa Vognen.” – „Hvad behager?” stammede hun. Jeg gjentog mit Tilbud. – „Nei jeg takker, jo jeg takker!” Hun rejste sig hurtigt, og fulgte mig. – Da vi vare komne til at kjøre, indledte jeg en Samtale – som langthen var egentlig to Enetaler. – „Kjender Du mig ikke?” begyndte jeg. – „Nej – jo – jeg synes det.” – „Det er dog ikke saa længe siden vi saaes hos Gjæstgiverens i ....” – „Der kommer saamange paa saadant et Sted, man glemmer den Ene for den Anden.” Hun trak efter Veiret, som den uvante Svømmer, naar han stikker Hovedet op, efter at have havt det vel længe under Vandet.

Jeg gik engang paa Toldboden, og hen til Flydebroen. Derindentfor svømmede flere Smaadrenge. Blandt disse var en Novice, en lille Knoet paa en sex syv Aar, saae han ud til. Han pjadskede af alle Kræfter, men sank meer og meer, indtil blot Issen var over Vandet. De andre brød sig fejl om. Jeg sprang ned, stak Hænderne under hans Kjæft, og hivede ham op paa Flaadedet. Han gylpede noget Vand op, og herud igjen. Det gik ligesaadan. „Hvem hører Du til?” siger jeg. – „Moer boer i Eenhjørningsgaden,” svarer han, og vil atter ud. Jeg holdt ham tilbage. „Du Ulkeunge!” raabte jeg, „bliv fra Vandet, til Du lærer at svømme!” – „Hvordan skal jeg saa lære det?” snævrede han, og sprang i Dybet tredje Gang. En langt større og allerede veløvet Svømmer kom til, og tog sig af ham, og jeg gik op igjen.

St. St. Blicher

Det Oprin – eller Nedtrin randt mig isinde; Susanne havde ogsaa blindthen kastet sig i Lidenskabernes rivende Strøm, uden Kraft til at bjerge sig: hun var ved at synke. Hvorledes kunde hun frelses? Det Element, der truede Matrosdrengen, er ikke nær saa farligt som det, mod hvilket den allerede afmægtige Kvinde kæmpede uden Haab om Redning.

„Vil Du til Gjæstgiverens igjen?” tog jeg ligegyldigt ved. – „Der som de ellers vilde tage imod mig – jeg har været altfor længe borte – jeg veed ikke hvorlænge – det er vel en heel Maaned.” – „Det er jo knap nok en Uge,” siger jeg; „og Du kan jo strax underrette dem; om, at Du har været syg – man kan see det paa Dig. Jeg vil gjerne bekræfte det.”

Dette havde jeg talet halvt bortvendt fra hende, der sad bag ved paa Fodersækken; min Højre hvilde paa Bagslaget af min Stol. Pludselig blev den berørt – trykket. Jeg drejede mig derom. – Hun skjulte den med sit Ansigt – hendes Taarer vædede den. Jeg trak den ikke bort; jeg vilde ikke standse det nu aahnede Afløb for hendes Smerte.

Endelig hævde hun det graadfulde Aasyn, fæstede de mattindrende Øjne paa mig, og hulkede: „saa der gives da eet Menneske, der ikke forskyder mig, ikke foragter mig.” – „Vor Frelser,” svarede jeg, „forskød ikke den, som alle Andre fordømte; gik bort! sagde han tvøstende, advarende, gik bort! og synd ikke mere!” Hun greb atter min Haand, kyssede den og stammede: „Gud lønne Dem for denne Time! Jeg skal aldrig glemme den.”

Gjæstgiveren saae surt til hende; hans Kone bittersødt, hvorthun snarrede og stiklede ganske forstaaeligt – ogsaa paa mig tog Fyr, hvem hun betragtede som en ny Tilbeder af den „ledigblevne” Susanne. Imidlertid beholdt de hende.

Der løb herefter omtrent syv Aar hen, i hvilket Tidsrum jeg havde havt meget andet at tænke paa.

Paa en Rejse faldt nu min Vej igjennem den By, hvor min Grandmaitre havde sagt mig, at han var bleven ansat, for at „undersøtte Præsten i hans aandelige Virksomhed.” – Jeg opspurgte snart dennes „Collegas” Bopæl, traadte ind i Stuen, hvor jeg kun forefandt tvende legende Børn: en Dreng paa mellem sex og syv, og en dimitteret paa Aar yngre; hvorom den ældste, paa Tilspørgsel, underrettede mig. – Den ældste havde mørkebrune Øjne og Haar, den anden

Le Petitmaitre d'Ecole

lyseblaa Øjne og hvidgult Haar; hün mindede mig om den franske Sapeur.

Jeg spurgte om Forældrene, og fik den Besked: at Faer var i Skolen og Moer i Bryggeret: „men jeg skal kalde paa dem,” sagde den ældste, og sprang ud. „Pas paa!” lagde han til i Døren, „at birte Johan ikke tager min Kyrasseer derhænde!” (en Kjæphest i Krogen.)

Drengen bragte snart vor Pædagog. Han gjenkjendte og hilste mig med saamegen Varme, som hans kølige Natur tilstødede. Efter at have gjort nogle almindelige Spørgsmaal om min nærværende Stilling og Befindende og faaet disse Kvæstioner besvarede, førte vi Talen tilbage paa det Forbigangne.

Det forekom mig synderligt: at naar jeg ledede Snakken hen paa Franskmanden med Stuepigen, drejede han af, og for Exempel hen til Andekjæret, eller Landinspectørens Spøgerie ved Mærkeskjællene. I sammenhæng med disse Materier lagde han følgende til:

„Enten det nu er den samme Jordsmager, som har udskiftet i min forrige Egn, eller en Anden, saa har jeg heromkring hørt det samme Helvedesvræl, naar jeg tidlig paa Aaret har siddet efter Ænder.” – „Saa De gaar paa Jagt endnu?” afbrød jeg. – „Jeg *sidder* paa Jagt,” rettede han, „saa efter Ænder, saa efter Ræve i Aadsel, og saa efter Hærer i Kaalhaver.” – „Giver det noget af sig?” – „Saamænd! ligesom det træffer. Jeg gjør ikke saameget sjælden min Kone fornøjet, naar jeg medbringer hende et Stykke Vildt eller fleer.” – „Men naar De nu kommer tomhændet hjem, hvad siger hun saa?” – „Hun siger: at jeg gaar og slider Klæder og Støvler, og at jeg dog i det mindste skulde tage Træsko og mine gamleste Dagligklæder paa; det var alt godt nok.” – „Hvem er Deres Kone?” spurgte jeg, „kan man ikke have den Fornøjelse at hilse paa hende?” – „Der er hun selv,” svarede han hurtigt og sagtmalet. Døren gik op, hun selv traadte ind. – Iha! det var Susanne! – Hun gjorde et lille Knix for mig, med et flygtigt Overblik, hvorpaa hun gik hen til Manden og hvidskede – dog ikke saa sagte, at jeg jo kunde forstaae det – „gaae dog ind i Din Skole! Børnene ere færdige at vælte hele Huset – hvem er den Fremmede?” – Han sagde det, og humpede ud med lange og ulige Trin. – Nu vendte hun sig til mig og nejede. Et mat Smil, et svagt Lysglimt, ikke uligt det sidste blege Skær af et hendøende Nordlys, oplivede for et Øieblik hendes – jeg kunde gjerne sig: halvøide Aasyn. Hun spurgte hvorledes jeg befandt mig, hvor jeg nu opholdt mig, og ret

St. St. Blicher

ligesom det hændelsesviis faldt hende ind, takkede for udviist Godhed i den forgangne Tid. – Jeg sagde da: at det fornøjede mig, at see hende vel forsørgt med en skikkelig Mand. – „Ja saamænd!“ svarede hun, drejede Mundvigerne lidt nedad, og sendte et Suk opad. Jeg behøvede ingen andre Kjendemerker paa hendes Huuslige Lyksalighed.

„Maa jeg være saa fri at spørge,” fortsatte jeg „hvorledes De og Deres Mand ere trufne sammen paa Livets Vej?” – „Aah! det gik meget ordentlig til,” gjenmælede hun, „han saae mig nogle Gange hos Gjæstgiverens, De veed, og fattede Godhed for mig, sagde det ogsaa til mig. Det var jeg ikke saa strax betænkt paa, for jeg skal sige Dem, han var ikke den eneste, der havde et godt Øje til mig. Naa! da jeg saa senere var kommen tilbage fra et Familiebesøg – De husker maaskee, De var saa artig at befordre mig et Stykke af Vejen – see saa kom han igjen, og slog paa den samme Streng, og Meningen blev da, at vi kom sammen. – Hvad maa jeg byde?” – „Ingenting,” svarede jeg, „ellers mange Tak!” sagde Farvel og gik fra et Huus, hvor jeg heller ikke har været siden.

Kan et Menneske ældes, før det begynder at blive gammelt? Ja! naar Aanden taber Herredømmet over Legemet og dets Drifter, og ydermere slutter Forbund med disse. Hvad saaledes gjælder om Menneskekjønnen i det Hele, gjælder end yderligere om den svagere Halvdeel af samme. „C'est le premier pas, qui coute!” siger Fransken, men ligesaa vel om hæderligt Værk, som om første Skridt ned i Lastens Huulvej. Javel koster dette alleroftest Kvinden hendes dyrebareste Klenodier, hendes glade Barndoms uskyldige Glæder. Enhver ung Pige skulde bære paa sit Bryst, i sit Bryst denne Talisman mod Sandselighedens Koglerie: „*Det er det første Skridt, som koster!*”

Kniplerinden

„Det var i Aaret 1815“ fortalte mig en Ven, hvem jeg, efter 10 Aars Fraværelse, 1836 besøgte, „at min ældre Broder, min yngre Søster og jeg foretoge os en Reise til *Tønder*, for at besøge vor ældre Søster, som var gift derude. – Som vi ere komne Staden paa en Halvmiilsvei nær, eller saa, bliver Søster upasselig, og beder om at forskaffe sig et Glas koldt Vand. Vi vare just ligedfor et lidet Huus tæt ved Veien. Jeg sprang af og derind, og bad et Fruentimmer, det eneste Menneske jeg saae derinde, om det Forlangte. Hun sad ved et lille Bord og kniplede, saae flygtigt op paa mig, og hentede i en Hast Vandet. Jeg takkede, bragte det til Søster, og, da hun havde drukket, Glasset ind igjen. Den, der havde givet mig det, sad, som før, ved sit Arbeide, der hun drev med Ivrigbed. – Jeg saae nu noget nøiere paa den unge Pige: Hun var tarvelig klædt, dog noget nettere end de fleste andre Kniplersker, jeg paa forrige Reiser havde bemærket. Hun var meget smuk, men bleg, som hendes Medarbeidersker, og hendes noget dybtliggende Øine gave umiskjendelige Tegn til jævnlig Graad; hun kastede dem hyppigt hen til en Alcove, i hvilken jeg snart opdagede et gammelagtigt, sovende Fruentimmer. Sengeklæder, saavelsom det lidet Bohave, vidnede om knappe Kaar.

Jeg maate have Meer at vide. – Da jeg udenfor havde overtydet mig om, at Søster var bedre, bad jeg dem at fuldende Reisen uden mig: jeg havde endnu Lidt at tage vare derinde, men skulde snart komme bag efter dem til vort Maal. De rullede væk; min Broder med et Blink til mig, det jeg meget vel forstod.

Da jeg kom ind i Huset nu tredie Gang, udtrykte Pigens Aasyn Forundring, ikke ganske uden Uvillie: hun havde jo vist lagt Mærke til Vognens Bortkjørsel, og troer at Vandbæreren var fulgt med. „Ønsker De endnu Noget? eller savner De Noget?“ spurgte hun koldt, og lod Fileernaalen hvile. – „Jeg savner Intet,“ svarede jeg, „for mit Vedkommende; men – Noget alligevel – med Tilladelse, er det